

Καὶ ἀπὸ τότε βλέπει τις εἰς ἓν φρενιατρεῖον, ἐκεῖ κοντὰ ἄν μεταβῆ, μίαν γυναῖκα νέαν ἀκόμη, μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά, μὲ ματὰ μαῦρα—μαῦρα, στεγνὰ καὶ ἀτενίζοντα, ζητοῦσαν τὸν μαστόν της μὲ χέρι κοκκαλιάρικο καὶ μὲ τὸ πόδι ὄλω κουνῶντας «νάني—νάني του» μὲ κούνιαν ἄδεια ἴμπρός της!

[Ἐκ τῶν Humbles, τῶν τοῦ François Coppée]

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Φίλτατέ μοι x Σκόπε,

Ολίγα· ἡμέρας πρὶν ἢ ἀσθενήσῃ ὁ ἔθνικός μας ποιητὴς Ἀχιλλεὺς Παράσχος, μ' ἐπλησίασε πρῶϊαν τινα εἰς τὸ ἐν τῇ πλατεῖᾳ Συντάγματος καφενεῖον τοῦ Ζαχαράτου κρατῶν βακτηρίαν ἐκ ξύλου κρανέας καὶ δεικνύων μοι τὴν ἀργυρᾶν αὐτῆς λαβὴν:

— «Θέλω, μοῦ λέγει, Παπουλιᾶ μου, νὰ χαρίσω 'ς τὸν καλὸ μου φίλον τὸν Ἀριστείδην Μεταξᾶ, αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι· δὲν ἔχει καμμία ἀξία· μὰ σὺ θὰ τοῦ προσθέσῃς.»

Καὶ μοῦ ὑπηγόρευσεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν νὰ ψιλογραφήσω ἐπὶ τῆς λαβῆς τὸ ἐξῆς αὐτοσχέδιον τετράστιχον:

«Πᾶνε μπαστοῦνι μου, οἱ καιροί,
x' οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι οἱ χρυσοί·
ἔνα καιρὸ σ' ἐκράταγα,
καὶ τώρα μὲ κρατᾶς ἐσύ!»

Καὶ ὅταν ἐτελείωσα μετὰ πέντε λεπτὰ τὴν ψιλογράφησιν:

— «Σὲ εὐχαριστῶ μοῦ εἶπε· εἶσαι πληρωμένος μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ σοῦχω· σοῦ φθάνει:

Μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας κατέπεσε ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐξ ἧς φεῦ! ἐμελλε νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὸν τάφον!

Σοῦ τὸ στέλλω λοιπὸν διὰ νὰ κοσμησῃς μὲ αὐτὸ μίαν σελίδα τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἡμερολογίου σου.

(Ἐν Ἀθήναις 15 Αὐγούστου 1895).

Γ. ΠΑΠΟΥΔΙΑΣ